Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

20 януари 2021 година*

„Преюдициално запитване — Данъчни въпроси — Данък върху добавената стойност (ДДС) — Директива 2006/112/ЕО — Член 2, параграф 1, буква в) — Възмездни доставки на услуги — Член 26, параграф 1 — Сделки, третирани като възмездни доставки на услуги — Член 56, параграф 2 — Определяне на мястото на данъчно привързване — Отдаване под наем на превозни средства — Предоставяне на автомобили на разположение на служители“

По дело C-288/19

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Finanzgericht des Saarlandes (Финансов съд Саарланд, Германия) с акт от 18 март 2019 г., постъпил в Съда на 9 април 2019 г., в производството със страни

QM

срещу

Finanzamt Saarbrücken,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от J.-C. Bonichot (докладчик), председател на състава, L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan и N. Jääskinen, съдии,

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за QM, от G. Hagemeister, A. Pogodda-Grünwald и F. Schöter, Steuerberater, подпомагани от F.-J. Müller и F. von Itter, Rechtsanwälte,

– за германското правителство, от J. Möller и S. Eisenberg, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от R. Pethke и N. Gossement, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 17 септември 2020 г.,

* Език на производството: немски.

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 56, параграф 2 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7), изменена с Директива 2008/8/ЕО на Съвета от 12 февруари 2008 г. (ОВ L 44, 2008 г., стр. 11) (наричана по-нататък „Директива 2006/112“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между акционерното дружество QM и Finanzamt Saarbrücken (Данъчна администрация Саарбрюкен, Германия) по повод решението на последната да обложи с данък върху добавената стойност (ДДС) предоставянето на автомобили от това дружество на разположение на двама от неговите служители, работещи в Люксембург и живеещи в Германия.

Правна уредба

Правото на Съюза

Шеста директива

3 Съгласно член 13, част Б, буква б) от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, 1977 г., стр. 1), изменена с Директива 95/7/ЕО на Съвета от 10 април 1995 г. (ОВ L 102, 1995 г., стр. 18) (наричана по-нататък „Шеста директива“), държавите членки освобождават от облагане с ДДС „отдаването под аренда или под наем на недвижими имоти“ [неофициален превод].

4 В член 6, параграф 2, първа алинея от Шеста директива се предвижда следното:

„Като възмездна доставка на услуги се третират:

а) употребата на стоки, които са част от стопанските активи, за лични нужди на данъчнозадълженото лице или за нуждите на неговия персонал, или по-общо за цели, различни от икономическата дейност на лицето, когато дължимият за тези стоки [ДДС] подлежи на изцяло или частично приспадане;

б) безвъзмездната доставка на услуги, извършена от данъчнозадълженото лице, за негови лични нужди или за личните нужди на неговия персонал, или по-общо за цели, различни от икономическата дейност на лицето“. [неофициален превод]

Директива 2006/112

5 Член 2, параграф 1, буква в) от Директива 2006/112 гласи:

„1. Следните сделки подлежат на облагане с ДДС:

[…]

в) доставката на услуги, извършвана възмездно на територията на държава членка от данъчнозадължено лице, действащо в това си качество“.

6 По силата на член 14, параграф 1 от тази директива за „доставка на стоки“ се счита прехвърлянето на правото за разпореждане с материална вещ като собственик.

7 Съгласно член 24, параграф 1 от същата директива „доставка на услуги“ означава „всяка сделка, която не представлява доставка на стоки“.

8 В член 26, параграф 1 от посочената директива е дадено следното определение на сделките, които се третират като възмездни доставки на услуги:

„а) употребата на стоки, които са част от стопанските активи[,] за лични нужди на данъчнозадълженото лице или за нуждите на неговия персонал, или по-общо за цели, различни от икономическата дейност на лицето, когато дължимият за тези стоки данък върху добавената стойност подлежи на изцяло или частично приспадане;

б) безвъзмездната доставка на услуги, извършена от данъчнозадълженото лице, за негови лични нужди [или за личните нужди на неговия персонал,] или по-общо за цели, различни от икономическата дейност на лицето“.

9 Член 56 от същата директива гласи:

„1. Мястото на отдаване под краткосрочен наем на превозни средства е мястото, където превозните средства фактически се предоставят на разположение на потребителя.

2. Мястото на отдаване под наем, различен от краткосрочен наем, на превозни средства на данъчно незадължено лице е мястото, където клиентът е установен, има постоянен адрес или обичайно местоживеене.

[…]

3. За целите на параграфи 1 и 2 „краткосрочен“ означава непрекъснатото държане или ползване на превозните средства в продължение на не повече от тридесет дни, а по отношение на плавателни съдове — не повече от деветдесет дни“.

Регламентът за изпълнение

10 Съгласно член 38 от Регламент за изпълнение (ЕС) № 282/2011 на Съвета от 15 март 2011 година за установяване на мерки за прилагане на Директива 2006/112 (ОВ L 77, 2011 г., стр. 1, наричан по-нататък „Регламентът за изпълнение“):

„1. Понятието „превозни средства“, посочено в член 56 и член 59, първа алинея, буква ж) от [Директива 2006/112] включва […] превозни[те] средства […].

2. Превозни средства по смисъла на параграф 1 са по-специално следните транспортни средства:

а) наземни превозни средства като автомобили […]

[…]“.

Германското право

11 В член 1, параграф 1 от Umsatzsteuergesetz (Закон за данъка върху оборота), изменен с Gesetz zur Umsetzung der Amtshilferichtlinie sowie zur Änderung steuerlicher Vorschriften (Amtshilferichtlinie-Umsetzungsgesetz) (Закон за транспониране на Директивата за взаимопомощта и за изменение на данъчни разпоредби) от 26 юни 2013 г. (BGBl. I 2013, стр. 1809) (наричан по-нататък „UStG“), се предвижда, че доставките и другите услуги, които предприемач извършва възмездно в рамките на дейността на своето предприятие на територията на страната, се облагат с данък върху оборота.

12 Член 3, параграф 9a от UStG приравнява на другите възмездни доставки на услуги:

„1. Употребата от предприемач на стока, която е част от стопанските активи и дава право на пълно или частично приспадане на платения за нея данък, за цели, различни от дейността на предприятието, или за личните нужди на неговия персонал, освен ако не става въпрос за предоставяне на малки услуги в натура; […]

2. Безвъзмездното извършване от предприемача на друга услуга за цели, различни от дейността на предприятието, или за личните нужди на неговия персонал, освен ако не става въпрос за предоставяне на малки услуги в натура“.

13 Съгласно член 3a от UStG определянето на мястото на доставка на другите услуги се извършва по следния начин:

„(1) При съблюдаване на параграфи 2—8 и членове 3b, 3e и 3f, друга услуга се изпълнява на мястото, където предприемачът експлоатира своето предприятие. […]

(2) При съблюдаване на параграфи 3—8 и членове 3b, 3e и 3f, друга услуга, изпълнена в полза на предприемач за нуждите на неговото предприятие, се изпълнява на мястото, където получателят ѝ експлоатира своето предприятие. [Ако въпросната] услуга обаче е изпълнена в полза на обект на предприемач, тогава определящо е мястото на обекта. Изречения 1 и 2 се прилагат mutatis mutandis в хипотезата на друга услуга, изпълнена в полза на юридическо лице, извършващо изключително нестопански дейности, на което е издаден идентификационен номер за целите на данъка върху оборота, както и в хипотезата на услуга, изпълнена в полза на юридическо лице, извършващо както стопански, така и нестопански дейности; това не се прилага за другите услуги, които са предназначени изключително за личните нужди на персонала или на съдружник.

(3) Чрез дерогация от параграфи 1 и 2[, считано от 30 юни 2013 г.]:

[…]

2. Краткосрочното отдаване под наем на превозно средство се извършва на мястото, където превозното средство действително е предоставено на разположение на получателя на услугата. За краткосрочно по смисъла на първото изречение се счита отдаването под наем за непрекъснат период:

a) който не надхвърля 90 дни при морските превозни средства;

b) който не надхвърля 30 дни при другите превозни средства.

Отдаването под наем на превозно средство, което не може да се счете за краткосрочно по смисъла на второто изречение, в полза на наемател, който не е нито предприемач, за чието предприятие се получава услугата, нито юридическо лице, упражняващо нестопанска дейност, на което е издаден идентификационен номер за целите на данъка върху оборота, се извършва на мястото, където е местоживеенето или седалището на получателя на услугата. […]“.

14 Съгласно член 3f от UStG „доставките“ по смисъла на член 3, параграф 1b и „другите услуги“ по смисъла на член 3, параграф 9a се изпълняват на мястото, където предприемачът експлоатира своето предприятие.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

15 Установеното в Люксембург дружество QM, управляващо инвестиционен фонд, предоставя две превозни средства на разположение на двама от своите сътрудници, които извършват дейността си в Люксембург, а местоживеенето им е в Германия. Превозните средства се използват за служебни и лични нужди.

16 През 2013 г. и 2014 г. при единия от сътрудниците предоставянето се извършва безвъзмездно, докато при другия за предоставянето QM удържа сума в годишен размер на 5688 EUR от заплатата му.

17 QM е регистрирано и се отчита по опростената процедура за данъчно облагане в Люксембург. В тази държава членка предоставянето на двете превозни средства за ползване не се облага с ДДС и също така не дава право на приспадане на платения за тях ДДС.

18 През ноември 2014 г. QM се регистрира в Германия за целите на ДДС. През 2015 г., що се отнася до предоставянето на тези превозни средства, то декларира по ДДС други облагаеми услуги в размер на 7904 EUR за 2013 г. и 20 767 EUR за 2014 г.

19 Декларациите са приети от Данъчна администрация Саарбрюкен, но на 30 юли 2015 г. QM подава жалба срещу актовете за определяне на данъчните задължения по същите декларации.

20 Жалбата е отхвърлена от Данъчна администрация Саарбрюкен на 2 май 2016 г.

21 На 2 юни 2016 г. QM обжалва това решение по съдебен ред пред Finanzgericht des Saarlandes (Финансов съд Саарланд, Германия), твърдейки, че условията за облагане с ДДС на предоставянето на превозните средства не са изпълнени. От една страна, в случая нямало възмездни доставки, като за частично възмездна доставка можело да се счете най-много предоставянето на превозно средство на разположение на един от двамата засегнати сътрудници, което било придружено с финансово участие. От друга страна, в случая нямало и отдаване под наем на превозни средства по смисъла член 56, параграф 2 от Директива 2006/112.

22 При това положение Finanzgericht des Saarlandes (Финансов съд Саарланд) решава да спре производството и отправи до Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 56, параграф 2 от [Директива 2006/112] да се тълкува в смисъл, че под „отдаване под наем […] на превозни средства на данъчно незадължено лице“ следва да се разбира и предоставянето за ползване на превозно средство, включено в стопанските активи на данъчнозадължено лице (служебно превозно средство), на наетия от него персонал, ако съответният работник или служител не заплаща възнаграждение за ползването на превозното средство, като това не представлява (част от) неговите трудови задължения и следователно не извършва плащане, не изразходва за целта част от получаваното парично възнаграждение и

освен това не избира между различни предлагани от данъчнозадълженото лице предимства съгласно споразумение между страните, според което правото на ползване на служебното превозно средство е свързано с отказа от други предимства?“.

По преюдициалния въпрос

23 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 56, параграф 2 от Директива 2006/112 трябва да се тълкува в смисъл, че в приложното му поле попада предоставянето от данъчнозадължено лице на превозно средство, което е част от стопанските активи, на разположение на негов служител, ако срещу това последният нито заплаща, нито изразходва част от възнаграждението си, и ако правото да ползва превозното средство не налага служителят да се отказва от други предимства.

24 Важно е да се припомни, че прилагането на член 56, параграф 2 от Директива 2006/112, където се определя мястото на облагане с ДДС на услуга по отдаване под наем на превозно средство, предполага разглежданата сделка да подлежи на облагане с ДДС.

25 В това отношение следва да се припомни, че в член 14, параграф 1 от Директива 2006/112 доставката на стоки се определя като „прехвърлянето на правото за разпореждане с материална вещ като собственик“.

26 След като това условие a priori не е изпълнено по делото в главното производство, разглежданите случаи на предоставяне на превозни средства трябва да се считат не за „доставка на стока“ по смисъла на член 14, параграф 1 от Директива 2006/112, а за „доставка на услуги“ по смисъла на член 24, параграф 1 от нея, в който се предвижда, че всяка сделка, която не представлява доставка на стока по смисъла на посочения член 14, се счита за доставка на услуги (вж. в този смисъл решение от 29 юли 2010 г., Astra Zeneca UK, C-40/09, EU:C:2010:450, т. 26).

27 Съгласно член 2, параграф 1, буква в) от Директива 2006/112 на облагане с ДДС подлежат доставките на услуги, извършвани възмездно на територията на държава членка от данъчнозадължено лице, действащо в това си качество.

28 В разглеждания случай е безспорно, че QM притежава качеството на данъчнозадължено лице и че действа в това си качество, предоставяйки превозни средства на разположение на своите служители.

29 От постоянната съдебна практика обаче следва, че доставката на услуги е извършена „възмездно“ по смисъла на член 2, параграф 1, буква в) от Директива 2006/112 и съответно е облагаема само ако между доставчика и получателя съществува правоотношение, в рамките на което се разменят насрещни престации, като полученото от доставчика възнаграждение представлява действителната равностойност на услугата, предоставена на получателя. Случаят е такъв, ако съществува пряка връзка между извършената услуга и получената равностойност (вж. в този смисъл решение от 11 март 2020 г., San Domenico Vetraria, C-94/19, EU:C:2020:193, т. 21 и цитираната съдебна практика).

30 В отношенията между работодател и неговия служител такава пряка връзка може конкретно да бъде частта от паричното възнаграждението, от което последният трябва да се откаже като насрещна престация за извършена услуга от работодателя (вж. в този смисъл решения от 16 октомври 1997 г., Fillibeck, C-258/95, EU:C:1997:491, т. 14 и 15 и от 29 юли 2010 г., Astra Zeneca UK, C-40/09, EU:C:2010:450, т. 29).

31 В разглеждания случай в преюдициалния си въпрос запитващата юрисдикция отбелязва, че е извършено предоставяне на превозно средство за ползване, за което предоставяне сътрудникът нито заплаща, нито изразходва част от паричното си възнаграждение, нито пък избира между различни предлагани от данъчнозадълженото лице предимства съгласно споразумение между страните, според което правото на ползване на служебното превозно средство е свързано с отказа от други предимства.

32 Следователно — при условие обаче, че запитващата юрисдикция извърши необходимите фактически проверки — такава услуга не може да се квалифицира като възмездна доставка на услуги по смисъла на член 2, параграф 1, буква в) от Директива 2006/112.

33 Що се отнася до това дали посочената сделка трябва да се третира като възмездна доставка на услуги по силата на член 26, параграф 1 от същата директива, следва да се припомни, че този член третира сделка като възмездна доставка на услуги в две хипотези. Първата, посочена в същия параграф 1, буква а), се отнася за употребата на стока, която е част от стопанските активи, за лични нужди на данъчнозадълженото лице или за личните нужди на неговия персонал, или по-общо за цели, различни от икономическата дейност на лицето, когато дължимият за тази стока ДДС подлежи изцяло или частично на приспадане; втората, посочена в параграф 1, буква б), се отнася за доставката на услуги, извършена безвъзмездно от данъчнозадълженото лице за негови лични нужди или за личните нужди на неговия персонал, или по-общо за цели, различни от икономическата дейност на лицето.

34 Както посочва генералният адвокат в точка 35 от заключението си, доставка на услуги, изразяваща се в употребата на стока, която е част от стопанските активи, за лични нужди на данъчнозадълженото лице или за личните нужди на неговия персонал, или по-общо за цели, различни от икономическата дейност на лицето, която доставка не може да се третира като възмездна доставка на основание член 26, параграф 1, буква а) от Директива 2006/112, тъй като въпросната стока не дава право на приспадане на платения за нея ДДС, за разлика от това, което се изисква в посочената разпоредба, не може, при условията на евентуалност, да се третира като такава доставка на основание член 26, параграф 1, буква б) от тази директива, освен ако не се постави под въпрос полезното действие на условието относно приспадането на платения данък, предвидено в първата от тези две разпоредби.

35 В разглеждания случай от предоставените на Съда материали по делото следва, че за QM се е прилагал опростеният данъчен режим в Люксембург, при който за разглежданите в главното производство години QM не може да иска приспадане на платения данък за превозното средство, предоставено на разположение на сътрудник без насрещна престация.

36 От тези материали обаче не следва изрично дали е възможно такова право на приспадане да възникне в Германия.

37 Дори обаче запитващата юрисдикция да приеме, че това условие е изпълнено в Германия, както че и другите условия за прилагане на член 26, параграф 1, буква а) от Директива 2006/112 са изпълнени, третирането на разглежданото в главното производство предоставяне на превозно средство като възмездна доставка на услуги, до което съответно би се стигнало, при всички положения не може да попадне в обхвата на член 56, параграф 2, първа алинея от Директива 2006/112.

38 Всъщност сделка, третирана като възмездна доставка на услуги по силата на член 26, параграф 1, буква а) от Директива 2006/112, не може да се изразява в „отдаване под наем на превозно средство“ по смисъла на член 56, параграф 2, първа алинея от нея.

39 При липса на определение в Директива 2006/112 или на препратка към правото на държавите членки, понятието „отдаване под наем на превозно средство“ по смисъла на член 56, параграф 2, първа алинея от нея представлява самостоятелно понятие от правото на Съюза, което следва да се тълкува еднакво на територията на Съюза, независимо от използваните в държавите членки квалификации (вж. по аналогия решение от 9 юли 2020 г., AJPF Caraş-Severin и DGRFP Timişoara, C-716/18, EU:C:2020:540, т. 30).

40 Съгласно постоянната практика на Съда, за да е налице „отдаване под наем на недвижим имот“ по смисъла на член 13, част Б, буква б) от Шеста директива, трябва да са изпълнени няколко условия, а именно срещу заплащане на наем и за уговорен срок собственикът на недвижим имот да отстъпи на наемателя правото да държи имота му и да не допуска други лица да ползват такова право (вж. в този смисъл решения от 4 октомври 2001 г., „Goed Wonen“, C-326/99, EU:C:2001:506, т. 55 и от 18 юли 2013 г., Medicom и Maison Patrice Alard, C-210/11 и C-211/11, EU:C:2013:479, т. 26 и цитираната съдебна практика).

41 Тези условия се прилагат mutatis mutandis, за да се определи какво представлява „отдаване под наем на превозно средство“ по смисъла на член 56, параграф 2, първа алинея от Директива 2006/112.

42 Такава квалификация съответно предполага собственикът на превозното средство да отстъпи на наемателя срещу заплащане на наем и за уговорен срок правото да го използва и да не допуска други лица да го използват.

43 Що се отнася до условието относно наема, важно е да се направи уточнението, че липсата на плащане на наем не може да се компенсира от обстоятелството, че за целите на данъка върху доходите използването за лични нужди на стоката, която е част от съответните стопанските активи, се разглежда като количествено определимо предимство в натура и следователно в известен смисъл като част от възнаграждението, от която ползващото се лице се отказва като насрещна престация за предоставянето на въпросната стока (вж. в този смисъл решение от 18 юли 2013 г., Medicom и Maison Patrice Alard, C-210/11 и C-211/11, EU:C:2013:479, т. 28).

44 От съдебната практика всъщност следва, че при прилагането на член 56, параграф 2, първа алинея от Директива 2006/112 понятието „наем“ не може да се тълкува по аналогия, като на него се приравни предимство в натура, и че това понятие предполага наличие на наем, платим в пари (вж. в този смисъл решение от 18 юли 2013 г., Medicom и Maison Patrice Alard, C-210/11 и C-211/11, EU:C:2013:479, т. 29 и 34).

45 Това условие не може да бъде изпълнено в хипотезата на безвъзмездна употреба на стока, съставляваща част от стопанските активи, която се третира като възмездна доставка на услуги по силата на член 26, параграф 1, буква а) от Директива 2006/112.

46 Такава сделка съответно не попада в приложното поле на член 56, параграф 2, първа алинея от Директива 2006/112.

47 Трябва обаче да се добави, че от акта за преюдициално запитване изрично следва, че делото в главното производство се отнася и за предоставянето от QM на превозно средство на разположение на един от неговите сътрудници, срещу което през разглежданите в главното производство години последният плаща сума от почти 5700 EUR годишно, приспадана от възнаграждението му.

48 Макар тази услуга да не е изрично изтъкната от запитващата юрисдикция в поставения въпрос, Съдът счита за необходимо да даде допълнителни насоки за нея.

49 В такава хипотеза всъщност може да става въпрос за възмездна доставка на услуги по смисъла на член 2, параграф 1, буква в) от Директива 2006/112, която съответно е възможно да попадне в обхвата на член 56, параграф 2, първа алинея от Директива 2006/112, а това трябва да провери запитващата юрисдикция предвид доказателствата, с които разполага.

50 В това отношение от предоставените на Съда материали по делото следва, че превозното средство е предоставено на разположение на данъчно незадълженото лице от данъчнозадължено лице, действащо в това си качество, и че става въпрос за „превозно средство“ по смисъла на член 38 от Регламента за изпълнение. Не изглежда също така да се оспорва, че става въпрос за предоставяне на разположение за период, надхвърлящ 30 дни, и че то съответно не е „краткосрочно“ заемане по смисъла на член 56, параграф 3 от Директива 2006/112, което поради това да е изключено от приложното поле на член 56, параграф 2, първа алинея от нея.

51 Освен това, както отбелязва генералният адвокат в точка 48 от заключението си, обстоятелството, че по националното право QM не е собственикът на превозното средство от правна гледна точка и че би могло да го отдаде под наем в друго качество, по-специално тъй като може да се разпореди с него по силата на договор за лизинг, не може да бъде пречка да се приеме, че такова предоставяне съставлява доставка на услуги по отдаване под наем на превозното средство по член 56, параграф 2 от Директива 2006/112.

52 В допълнение двете обстоятелства, а именно че за предоставянето на превозното средство на разположение няма сключен договор, който да е отделен от трудовия договор, и че срокът на наема не е точно определен във времето, а зависи от наличието на трудово правоотношение между QM и неговия сътрудник, също не е пречка за такава квалификация стига този срок все пак да надхвърля тридесет дни.

53 Запитващата юрисдикция обаче трябва да провери дали между тези лица съществува „истинско споразумение“ относно срока за употреба и относно правото на използване на вещта и на недопускане на други лица да я използват, както е прието за жилищата (вж. по аналогия решения от 8 май 2003 г., Seeling, C-269/00, EU:C:2003:254, т. 51 и от 29 март 2012 г., BLM, C-436/10, EU:C:2012:185, т. 29).

54 Освен това, макар условието, посветено на правото на наемателя да може да използва превозното средство и да не допуска други лица да го използват, да не изисква данъчнозадълженото лице да е в невъзможност да наложи използването на превозното средство за служебни цели, то същевременно предполага, както посочва генералният адвокат в точка 63 от заключението си, това превозно средство постоянно да бъде на разположение на сътрудника, включително за личните му нужди.

55 Това тълкуване се подкрепя от логиката, стояща в основата на разпоредбите на Директива 2006/112 относно мястото на доставка на услугите, според която, доколкото е възможно, данъчното облагане се извършва в мястото на потребление на стоките и услугите (вж. в този смисъл решение от 13 март 2019 г., Srf konsulterna, C-647/17, EU:C:2019:195, т. 29), което съгласно член 56, параграф 2, първа алинея от посочената директива съответства на мястото, където данъчно незадълженото лице, на което е отдадено под наем превозното средство, е установено, има постоянен адрес или обичайно местоживеене.

56 С оглед на гореизложеното на поставения въпрос следва да се отговори, че член 56, параграф 2, първа алинея от Директива 2006/112 трябва да се тълкува в смисъл, че в приложното му поле не попада предоставянето от данъчнозадължено лице на превозно средство, което е част от стопанските активи, на разположение на негов служител, ако тази сделка не съставлява възмездна доставка на услуги по смисъла на член 2, параграф 1, буква в) от същата директива. Посоченият член 56, параграф 2, първа алинея обаче се прилага за такава сделка, ако е налице

възмездна доставка на услуги по смисъла на посочения член 2, параграф 1, буква в) и служителят срещу наем и за уговорен срок, надхвърлящ тридесет дни, постоянно има право да използва това превозно средство за лични нужди и да не допуска други лица да го използват.

По съдебните разноски

57 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

Член 56, параграф 2, първа алинея от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, изменена с Директива 2008/8/ЕО на Съвета от 12 февруари 2008 г., трябва да се тълкува в смисъл, че в приложното му поле не попада предоставянето от данъчнозадължено лице на превозно средство, което е част от стопанските активи, на разположение на негов служител, ако тази сделка не съставлява възмездна доставка на услуги по смисъла на член 2, параграф 1, буква в) от същата директива. Посоченият член 56, параграф 2, първа алинея обаче се прилага за такава сделка, ако е налице възмездна доставка на услуги по смисъла на посочения член 2, параграф 1, буква в) и служителят срещу наем и за уговорен срок, надхвърлящ тридесет дни, постоянно има право да използва това превозно средство за лични нужди и да не допуска други лица да го използват.

Подписи